

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: sekr. sądowy staż. Dorota Słomka

przy udziale Prokuratora: Beaty Wojciechowskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2016 roku sprawy

J. K., s. T. i M. z domu Z., ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 04 lipca 2015 roku około godz. 0:30 w P. (...) na ul. (...) woj. (...) kierując samochodem osobowym S. (...) nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowo atmosferycznych w wyniku czego utracił panowanie nad pojazdem i wjechał do przydrożnego rowu, czym nieumyślnie spowodował obrażenia ciała u pasażera A. B. w postaci: złamania kości ramiennej lewej, które spowodowało naruszenie czynności narządów jego ciała na czas dłuższy niż siedem dni w myśl Kodeksu Karnego,

tj. o czyn z art. 177§1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

II. w dniu 04 lipca 2015 roku około godz. 0:30 w P. (...) na ul. (...) woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy S. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia : I badanie o godz. 0:35 – 77 mg/l, II badanie o godz. 2:51-0,42 mg/l i III badanie o godz. 2:54-0,38 mg/l alkoholu w wydychany powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka

- oskarżonego **J. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego czynu zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia i za to na podstawie art.177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 42 § 2 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie 1 wyroku orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat;
- na podstawie art. 47 § 3 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie 1 wyroku orzeka od oskarżonego nawiązkę w kwocie 10.000,00 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonego A. B.,
- oskarżonego **J. K.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 42 § 2 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie 4 wyroku orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat;
6. na podstawie art. 43a § 2 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w punkcie 4 wyroku orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
7. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. 1 i 4 łączy i wymierza oskarżonemu J. K. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
8. na podstawie art. 90 § 2 w zw. z art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat;
9. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk, wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 3 (trzech) lat,
10. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w liczbie 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;
11. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w punkcie 8 wyroku, łącznego środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 04 lipca 2015 roku;
12. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. B. kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu karnym,
13. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 377,36 (trzysta siedemdziesiąt siedem zł, trzydzieści sześć gr) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza mu 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 424 § 3 kpk - w zakresie ograniczonym do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć)

Zgodnie z treścią art. 177 § 1 kk karze podlega ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk. Tym samym, odpowiedzialność karna za spowodowanie wypadku komunikacyjnego możliwa jest w razie ustalenia, że w wyniku naruszenia obowiązującej sprawcę w konkretnych okolicznościach zasady (zasad) bezpieczeństwa doszło do powstania określonych w ustawie skutków.

Nie mogło podlegać dyskusji, że w analizowanym stanie faktycznym, nocą 4 lipca 2015 r. J. K. złamał jedną z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu rozwijając na łuku drogi ulicy (...) w P. (...) prędkość, która nie zapewniła mu panowania nad prowadzonym pojazdem. Dobitnym tego dowodem jest fakt, że kierowana przez niego S. (...) nr rej. (...) wypadła z drogi wjeżdżając do przydrożnego rowu. Zasadę, o której mowa Ustawodawca sformułował w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. Ważnym elementem rzutującym na prędkość jest nadto psychofizyczna dyspozycja kierowcy, w naturalny sposób osłabiona intoksykacją alkoholową, determinującą funkcjonowanie OUN. Nadmierna, nieuwzględniająca w/w czynników, prędkość pojazdu nie jest faktem wymykającym się spod kontroli kierowcy, ale przeciwnie - stanowi wynik jego świadomej decyzji, toteż umyślne naruszenie przez oskarżonego reguły bezpieczeństwa jest oczywiste. Zwykle doświadczenie życiowe, ale także wskazania wiedzy narzucały wniosek, że

pozostający pod znacznym działaniem alkoholu J. K., niesiony dodatkowo brawurą podsycaną obecnością koleżanki i kolegów, zignorował przepisy ruchu drogowego doprowadzając w rezultacie do wypadku, w którym jeden z przewożonych pasażerów doznał m.in. wieloodłamowego złamania trzonej kości ramiennej lewej i stłuczenia głowy z podejrzeniem wstrząśnienia mózgu, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na okres dłuższy niż 7 dni, a zatem tych, o jakich mowa w art. 157 § 1 kk. W chwili zdarzenia J. K. pozostawał w stanie nietrzeźwości. Jego definicję zawiera art. 115 § 16 kk przyjmując, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Analiza stanu trzeźwości oskarżonego przez przyzmat powyższej definicji prowadzi do niewątpliwego wniosku, że w chwili wypadku był on kierowcą nietrzeźwym. Tym samym odpowiedzialność karna oskarżonego nie wyczerpuje się w naruszeniu dyspozycji art. 177 § 1 kk, będącej konsekwencją naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu, bowiem nietrzeźwość kierowcy, jako znamię kwalifikujące, prowadzi do obostrzenia wymiaru kary i przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za czyn podlegający kwalifikacji z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Zachowanie sprawcy, kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego, który w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje wypadek komunikacyjny, stanowi dwa odrębne czyny zabronione - jeden określony w art. 178a § 1 lub 2 kk, drugi zaś - w art. 177 § 1 lub 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk. Takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 lipca 2006 r. w sprawie III KK 139/06 (LEX nr 193078), a w istniejących realiach należało je podzielić przypisując J. K. odrębny występki z art. 178a § 1 kk. Przepis ten stanowi, iż

karze podlega ten kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Pojęcie „ruchu lądowego” obejmuje swoim zakresem wszelkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów, tym bardziej więc takim miejscem jest jedna z większych ulic miasta. Stan nietrzeźwości, zdefiniowany w cytowanym już art. 115 § 16 kk został wyjaśniony powyżej, toteż kolejne wywody w tym zakresie uznać należy za zbędne.

Za wypadek drogowy popełniony w stanie nietrzeźwości art. 178 § 1 kk nakazuje orzec karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę do górnej granicy tego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zaproponowana przez prokuratora i wymierzona przez Sąd kara 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany w pkt 1 wyroku, mieści się w tak określonych granicach i pozostaje we właściwej proporcji do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, które zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk są czynnikami limitującymi rozmiar sankcji karnej za popełnione przestępstwo. Z mocy art. 42 § 2 kk orzeczono nadto obligatoryjny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat akceptując tym samym założenie oskarżyciela, że dla niekaranego dotąd J. K., będącego sprawcą młodym, deklarującym gotowość poniesienia odpowiedzialności za swoje czyny, minimalny wymiar środka karnego będzie wystarczający. Obligatoryjny charakter miało nadto rozstrzygnięcie o nawiązce na rzecz pokrzywdzonego, bowiem wymagał tego art. 47 § 3 kk. W myśl powołanego przepisu – w razie skazania za przestępstwo określone w art. 177 kk, jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości sąd orzeka nawiązkę w wysokości co najmniej 10.000 zł. Nawiązka w minimalnej wysokości uzyskała akceptację nie tylko oskarżonego i prokuratora, ale także pokrzywdzonego A. B. reprezentowanego na posiedzeniu przez fachowego pełnomocnika.

W ocenie Sądu, prawidłowo wyważony został także wymiar kary i środków karnych za występki z art. 178a § 1 kk przypisany w pkt 4 wyroku. Kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności ilustruje wagę czynu, zwłaszcza przez przyzmat bezpośredniego zagrożenia dla zdrowia i życia kilku innych osób poza A. B., jakie swoim nieroztropnym zachowaniem oskarżony wywołał. Także i w tym wypadku uwzględniono kategoryczne brzmienie przepisów art. 42 § 2 kk i art. 43a § 2 kk orzekając (odpowiednio) środek karny 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz świadczenie pieniężne na rzecz uprawnionego Funduszu w minimalnej kwocie 5.000 zł.

Wymierzenie jednorodzących kar oraz środków karnym zobowiązywało do ich połączenia zgodnie z dyspozycją art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk i art. 90 § 2 kk. W rezultacie zastosowania tzw. zasady asperacji, jako techniki łączenia

kar za przestępstwa wykazujące bliski związek przedmiotowo- podmiotowy i zwartość przestrzenną, ale wywołujące różne skutki, wymierzono J. K. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Trafnie postawiona oskarżonemu pozytywna prognoza kryminologiczna skutkowała warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat na podstawie art. 70 § 1 kk, bowiem bez wątpienia J. K. wymaga dłuższego okresu weryfikacji i trwałego wdrożenia do poszanowania prawa, które w sposób jaskrawy dwukrotnie złamał. Łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego orzeczoney na okres 3 lat stanowi zaś podstawowy instrument prewencji i zarazem adekwatną dolegliwość dla kierowcy, który nie darzy szacunkiem podstawowych reguł uczestnictwa w ruchu drogowym.

Towarzysząca warunkowemu zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności grzywna uwzględnia wagę czynów, a wartość jednej stawki możliwości materialne J. K..

Zważywszy na wymierzone oskarżonemu środki karne nie było potrzeby sięgać dodatkowo po obowiązki wymienione w art. 72§ 1 kk.

Z mocy art. 63 § 4 kk na poczet łącznego środka karnego zaliczono okres zatrzymania oskarżonemu prawa jazdy od dnia jego faktycznego zatrzymania tj. od 15 lipca 2015 r.

Na koszty sądowe złożyły się wydatki związane z uzyskaniem karty karnej, opinii lekarskich i ryczałtu za doręczenia zaś opłatę wymierzono zgodnie z brzmieniem art. 2 ust. 1 pkt 3 o art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 229, poz. 2272). Od oskarżonego należało nadto zasądzić poniesione przez oskarżyciela posiłkowego wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika.